

РЕШЕНИЕ

№ 5898
София, 17.05.2016

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на тридесети март в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИАНА ДОБРЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ВИОЛЕТА ГЛАВИНОВА
ЕМАНОИЛ МИТЕВ

при секретар
на прокурора
от председателя
по адм. дело № 5305/2015.

Николина Аврамова
Георги Камбуров
ДИАНА ДОБРЕВА

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба на И. М. П. срещу решение № 1836 от 20.03.2015 г., постановено по адм. дело № 10941/2014 г. по описа на Административен съд София - град, с което е отхвърлена жалбата му против решение № СО-РД-09-ЗДОИ-148/16.10.2014 г. на секретаря на С. община, представляващо отказ за предоставяне на обществена информация по ЗДОИ. Иска се отмяна на решението като неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Ответникът счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за обезсилване на съдебното решение като недопустимо, тъй като исканата информация няма характер на обществена такава и органът не дължи произнасяне по заявлението. Поради това отказът не е индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Настоящата инстанция счита, че касационното оспорване е процесуално допустимо, а по същество е основателно по следните съображения:

Със заявлението си № СО-94-ЗДОИ-253/13.10.2014 г. жалбоподателят иска отговор на два въпроса, а именно: 1. Има ли общински наематели на имоти, общинска собственост, които да са изискали от СО съгласие застраховател да им изплати обезщетение по застрахователен договор и общината да се е произнесла: а) не е съгласна; б) е съгласна и в) частично; 2. Колко броя са се отнасяли до: а) общински нежилищни имоти; б) общински жилищни имоти и в) общински ателиета.

Административният орган и съдът са приели, че исканата информация по заявлението на П. не е обществена такава по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, не е официална по смисъла на чл. 10 от ЗДОИ, не е свързана с обществения живот в България, нито е създадена служебна информация с цел да се съхранява от органа по чл. 11 от ЗДОИ, за да бъде предоставена на всяко лице, което я поиска.

Решението е неправилно.

Безспорно е, че правото на достъп до обществена информация е институт, легално дефиниран в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и въведен с цел да може търсещият заявител на информация да си състави собствено мнение относно дейността на задължените по чл. 3, ал. 2 от ЗДОИ субекти. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ законът се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местното самоуправление в Република България. Действително за субектите по посочената разпоредба, какъвто несъмнено е С. община, е регламентирано задължението да предоставят

информация, но само ако тя е създадена или съхранявана в кръга на тяхната компетентност и е налична.

В случая заявителят търси информация, свързана с управлението на общински имоти, като предоставянето ѝ ще му даде възможност да си състави собствено мнение за дейността на СО по управлението на общинско имущество и в частност по даване на съгласие от страна на общината за изплащане на застрахователни обезщетения на наематели на общински имоти. Жалбоподателят също е наемател на общинско жилище и е журналист на свободна практика. За да откаже предоставянето ѝ, органът се мотивира, че търсената информация не е обществена, което е невярно заключение. Освен това не се отрича факта, че такава информация (служебна по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ) е създадена и съществува в общината, но тъй като е необходимо изготвянето на справка, не била налична. В случая не се търси анализ на данни, а систематизирането им в писмен вид, евентуално за период, който заявителят следва да конкретизира.

Поради това отказът е незаконосъобразен и необоснован, и съдът е следвало да го отмени, а не да отхвърли жалбата като неоснователна. Решението следва да се отмени като неправилно и да се постанови ново по съществуващото на спора, с което отказът, обективиран в решение № СО-РД-09-ЗДОИ-148/16.10.2014 г. на секретаря на С. община (упълномощен съгласно чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ), също да бъде отменен, а преписката върната на органа за ново произнасяне по същество по заявлението и предоставяне на достъп да исканата информация съобразно дадените от съда указания.

При този изход на делото СО следва да заплати на жалбоподателя сумата 15 лева разноски за двете инстанции.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 1836 от 20.03.2015 г., постановено по адм. дело № 10941/2014 г. по описа на Административен съд София - град и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ решение № СО-РД-09-ЗДОИ-148/16.10.2014 г. на секретаря на С. община и **ВРЪЩА** делото като преписка на органа за ново произнасяне по заявление № СО-94-ЗДОИ-253/13.10.2014 г. на И. М. П. и предоставяне на достъп до информацията при съобразяване на указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА С. община да заплати на И. М. П. сумата 15 (петнадесет) лева разноски по делото.